друго ще може да послужи то, освенъ — да натори почвата, на която расте тая мръсна трева. Монтё рани сж смъртоносни; азъ ще умра, и азъ ще умра безъ това, което вие наричате покаяние.

На изтокъ се показа луната; нейната тиха и величествена красота напълни моята душа съ свято благоговѣние. Язъ я показахъ на пирата и го попитахъ, не виждя ли той въ това величие, нато въ огледало, дѣлата и ограниченията на предвѣчния Богъ. — Якъ, да, азъ виждамъ, какво искашъ ти; и у тебе, както у всички други наши врагове, има само едно желание: да ме изведешъ до Бога. . . Че какво! Нека тъмъ да бѣде така: въ края на краищата, че щѣлъ съмъ да умра — това не е много важно нещо; азъ мисля, че ано смъртьта не ѣе съпровождаше съ страдания — за нея не би трѣбвало и да се мисли. Ти действително сега за мене си другарь, и азъ искамъ да ти разкажа всичко, каквото ти може да желешь.

Все още надѣвайки се, че въ неговитѣ мисли ще настжпи желания обратъ, азъ такъ алтахъ въ устата му нѣколко капки вода, смѣсена съ вино. Неговитѣ хлътнали очи, струваше ми се, искрѣха. Гърлото му болезнено се повдигаше отъ неговитѣ тежки и дълбоки въздишки, които съ трудъ се изтръгваха изъ облѣното му въ кръвь гърло. Той ме помоли да му помогна да се повдигне, което азъ направихъ, следъ което започна да разправя; както казвахъ и по-рано, той говоѣше на единъ такъвъ езикъ, който представляваше смѣсь отъ френски, английски и испански думи; това бѣше единъ жаргонъ, какъвто нѣкога презъ живота си не бѣхъ чувалъ, и които азъ не бихъ могълъ да произведа съ точность, и за това ще ви предамъ само същностьта на неговата изповѣдь.

— Кажи ми, колко трупа имаше въ лодката, и въ какво бѣха облѣчени?

— Два, — отговорихъ азъ, и му описахъ тѣхното облѣкло.

— Много хубаво! Това сж тѣлата на негодян, които ме преследваха съ тая адска лодка на янкитѣ*.) Това бѣха, всѣки случай, смѣли бездѣлници, които изкачиха изъ своята лодка и започнаха да ме гонятъ. Всичкитѣ ми другари бѣха убити, и за да облекча своята собствена лодка, азъ започнахъ да ги накъсрямъ навънъ отъ нея. Но въ това време двама отъ разбойницитѣ мѣтнаха на мене желѣзна кука и ме несоха по главата и плещитѣ ми нѣколко танки удари, че когато се освободихъ отъ тѣхъ и следъ това ги убихъ въ лодката си — бѣхъ изгубилъ вече почти всичката си сила. Останалитѣ убийци отъ тази банда отвлѣкоха нашата голѣма лодка съ една отъ нашитѣ по-малки лодки и, може би, до тоя часъ сж избили вече всичкитѣ онѣзи мои другари, които не сж успѣли да убиятъ по-рано разбойницитѣ.

Много години наредъ азъ командувахъ моя прекрасенъ корабъ, пленихъ много лодки, и не малко бездѣлници пратихъ по дяволитѣ . . . Цѣлъ животъ ненавиждахъ азъ тия янки и съжалявамъ само за това, че не можахъ да убия повече отъ тѣхъ! . . . Азъ се връщахъ отъ Мантанзасъ*) . . . имахъ не малко приключения, а така сжщо — и много злато. Но то така е скрито тамъ, че никой не може го намѣри.

Гърлото му се напълни съ кръвь, гласътъ му отслабваше, хладната ржка на смъртьта се доближаше до неговото чело, и той прошепна съ отпадащъ и треперящъ гласъ; сега вече азъ съмъ мъртвецъ . . . Сбогомъ . . .

Увѣ! винаги е неприятно да виждя човѣкъ смъртьта, при какъвто обстоятелства и да се явява тя: но въ дадения случай, тя бѣше умасно отвратителна, защото бѣше безъ надежди въ бждещето.

Язъ слушахъ силното хъркане, което съпровождаше предсмъртната агония; хладнятъ трупъ се отпусна на монтё ржце, и стана толкова тежъкъ, че азъ не можехъ просто да го държа. Язъ го сложихъ внимателно на земята; струи отъ черна кръвь бликна отъ неговата уста, съпровождаща съ глухо стенание последната въздишка на тая престжпна душа. И какво лекеше сега, простянто предъ монтё крака, срѣдъ тая дива пустиня? — Измжченъ трупъ, безжизнена маса!

Вие можете да си представите, каква нощь ми предстоеше да прекарамъ. При настжпването на утринната зора, азъ изкопахъ гробъ, сложихъ трупа въ него и го засипахъ отгоре съ пѣсъкъ. Връщайки се при лодката си, азъ видѣхъ два кобуза**), които лакомо хълвѣха два други трупа, които азъ направно се опитахъ да завлека на брѣга. Всичко, което можехъ да направя за тѣхъ, бѣше — да ги затрупамъ съ пръсть и трева. Следъ това азъ приближихъ своята лодка до водата и се отдалечихъ отъ залива, радвайки се отъ душа, че се избавихъ отъ всичко това, но все още бѣхъ подъ гнетущето и подтискаще впечатление отъ преживѣната нощь".

Превелъ: Г. ПЪНОВСКИ

* Янки — презвателно прозвище, което даватъ на английскитѣ колонисти въ Северна Америка.

* Мантанзасъ — пристанище на северозападъ отъ островъ Куба.

** Кобузъ — видъ птица.

ВНИМАНИЕ! Неплатилите абонамента до 1 мартъ нѣма да получатъ най-хубавата книжка на „Картинна галерия" — Мартенска радость съ луксозна мартеница.

Препоржчайте „Картинна галерия" — запишете поне единъ абонатъ